

Farní listy č.48/2006

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí pod Čerchovem

3. prosince – 1. neděle adventní

Náklady na toto číslo Farních listů činí 4,- Kč. Děkujeme.

Duchovní slovo

Doba adventní, do níž jsme dnes vstoupili, je voláním po obnově našeho srdce. Co to znamená, že naše srdce má být nové? Myslíme přitom na to, aby toto srdce bylo čisté (a připravujeme se na předvánoční zpověď), aby bylo obnovené a očištěné Boží milostí (přistupujeme k svatému přijímání a věnujeme více času modlitbě). Aby naše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a pozemskými starostmi (děláme si adventní předsevzetí). A Pán Ježíš k tomu přidává: Zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupění. Zdvihněte hlavu a vzhůru srdce. Obnovte tedy svá srdce a s nadějí zdvihněte hlavu!

Hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy splním sliby, které jsem dal o Izraelovu a Judovu domu. To, co můžeme slyšet v prvním čtení dnešní neděle je příkladem toho, jak s námi jedná Bůh. Nejdřív dává slib, pak tento slib naplňuje. A doba mezi příslibem a jeho splněním je vždycky dobou naděje.

Proč Bůh čeká, proč neudělá něco ihned? Zdá se, že proto, abychom se mohli připravit; abychom byli schopni poznat od koho pochází to, co dostáváme, to co prožíváme. Proto, abychom uměli prosit a byli vděční.

Můžeme v tuto chvíli říci, že právě proto potřebujeme Starý zákon: bez něj nepochopíme Ježíše a možná se nám bude zdát, že Bůh nemá o nás zájem, že neodpovídá na naše prosby. A pokud Bůh poslal svého Syna Vykupitele, tak si můžeme být jisti, že se splní to všechno, co slyšíme o jeho druhém příchodu, o soudu.

Zajímavé je, že Pán Ježíš, když vzpomíná na tento soud, mluví o strachu, o smutku a o očekávání. V evangeliu Ježíš ani jednou nemluví přímo o naději. To začne až potom, v písmech apoštolů, anebo jinak, až po zmrtvýchvstání. Protože zmrtvýchvstání Ježíše Krista je důvodem právě naděje. Stejně jako každá neděle – památka vzkříšení Krista – začíná nový týden, tak to Kristovo vzkříšení začíná nový život.

Evangelium nás varuje před nestřídmostí, opilstvím, před pozemskými starostmi. Bylo by dobře kdybychom si uvědomili, že nejde tady pouze o hříchy, že to nejsou nějaké výčitky, ale spíše povzbuzení, abychom zvedli svou duši a přes všechny naše starosti měli v srdci pravou naději. Abychom byli radostní, protože se blíží Pán.

P. Miroslaw Gierga

Liturgie slova – 1. neděle adventní

1.čtení – Jer 33,14-16

Hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy splním sliby, které jsem dal o Izraelovu a o Judovu domu. V ty dny, za toho času vzbudím Davidovi zákonitý výhonek, který bude uskutečňovat právo a spravedlnost na zemi. Za těch dnů dojde Juda spásy a Jeruzalém bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budou nazývat: „Hospodin je naše spravedlnost.“

ŽALM 25 - Odpověď: K tobě, Hospodine, pozvedám svou duši.

Ukaž mi své cesty, Hospodine, – a pouč mě o svých stezkách. – Ved' mě ve své pravdě a uč mě, – neboť ty jsi Bůh, můj spasitel.

Hospodin je dobrý a dokonalý, – proto ukazuje hříšníkům cestu. – Pokorné vede k správnému jednání, – pokorné učí své cestě.

Hospodinovo jednání je jen láska a věrnost – pro ty, kdo plní jeho smlouvu a nařízení. – Důvěrně se stýká Hospodin s těmi, kdo se ho bojí, – dává jim poznat svou smlouvu.

2.čtení - 1 Sol 3,12 – 4,2

(Bratři a sestry!) Ať ve vás Pán rozhojňuje stále víc a více lásku jednoho k druhému i ke všem lidem, jako ji i my máme k vám. Ať posilní vaše srdce, abyste byli bezúhonní a svatí před Bohem, naším Otcem, až přijde náš Pán Ježíš se všemi svými svatými.

Nakonec pak vás, bratři a sestry, prosíme a napomínáme v Pánu Ježíši: jak jste se od nás naučili, že máte žít, abyste se líbili Bohu, a jak i žijete, tak ať v tom vynikáte ještě více. Víte přece, které příkazy jsme vám dali z moci Pána Ježíše.

Zpěv před evangeliem

Aleluja. Pane, ukaž nám své milosrdenství a dej nám svou spásu! Aleluja.

Evangelium - Lk 21,25-28.34-36

Ježíš řekl svým učedníkům: „Budou znamenání na Slunci, na Měsíci i na hvězdách, na zemi úzkost národů, bezradných nad hukotem a příbojem moře; lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přijde na celý svět, neboť hvězdný svět se zachvěje.

A tehdy (lidé) uvidí Syna člověka přicházet v oblaku s velikou mocí a slávou. Až to začne, vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupění. Dejte si pozor, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a pozemskými starostmi, aby vás den (soudu) nezastihl znenadání jako léčka; přijde totiž na všechny, kdo přebývají na celé zemi. Proto bděte a modlete se v každé době, abyste mohli všemu tomu, co se má stát, uniknout a obstát před Synem člověka.“

Sloupy víry – Proč se Bůh stal člověkem?

V *Credo* vyznáváme: „On pro nás, lidi, a pro naši spásu sestoupil z nebe“. Jde tedy o spásu! O záchranu a konečné uzdravení z hříchu a smrti. Můžeme to říci takhle: Bůh přišel k nám, aby nám vyznal svou lásku. Aby řekl každému z nás: „Miluji tě, chci být tvým Bohem“. Je to Slovo, které se nám dostalo skrze Ježíše. Aby je člověk pochopil, Slovo muselo promluvit lidskou řečí a proto se stalo tělem. Vtělení je odhalení tajemství Boha. Když apoštol Filip prosil: „Pane, ukaž nám Otce - a to nám stačí“, uslyšel Ježíšovu odpověď: „Kdo viděl mne, viděl Otce“ (Jan 14,8)

Každé slovo, ale i každé Ježíšovo gesto zjevují něco z tajemství samotného Boha. Kristovo člověčenství bylo viditelným znamením (svátostí) neviditelného Boha. Zároveň Ježíš ukázal, co znamená být člověkem. Jedna z oblíbených vět Jana Pavla II. zněla: „Kristus člověku zjevil samého člověka“. Ukázal mu tedy nejuplněnější a nejkrásnější vzor jeho člověčenství. Jednota Boha a člověka, která je v Kristu, je předpovědí naplnění největší lidské touhy: být jako Bůh.

„Syn Boží se stal člověkem, aby nás učinil Bohem“ – tuto odvážnou větu od svatého Augustina cituje katechismus (KKC 460). V ráji první lidé chtěli být jako Bůh, ale sami – bez Boha, dokonce proti Bohu. Skončilo to katastrofou. Díky Kristu chápeme, že člověk se může stát s Bohem jedno. „Vtělení nás učí, že pro Boha a člověka je úžasné být spolu“ (J.Szymik).

Vyznání víry mluví jen o tajemství Vtělení (početí a narození) a o tajemství paschálním (umučení, smrt, sestoupení do pekel, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení). Celý Ježíšův život měl rozměr zjevení, odhaloval pravdu o Bohu. Všechny jeho slova a gesta vedly k jednomu cíli: spásě člověka. Samozřejmě, význam Vtělení a Velikonoc je rozhodující, proto mají své zvláštní místo ve vyznání víry.

Evangelia nepřinášejí moc informací, které by uspokojily naši zvědavost. Nevíme toho hodně ani o skrytém životě Ježíše v Nazaretu ani nemáme úplnou zprávu o jeho veřejném působení. Všechno, co je v evangeliích napsáno, je tam proto, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste mělo život v jeho jménu“ (Jan 20,31).

Nejnovějším připomenutím o významu celého Ježíšova života jsou tzv. tajemství světla, jež do růžencové modlitby uvedl Jan Pavel II. Každé z těchto tajemství je zjevením Božího Království, které se uskutečnilo v osobě Ježíše Krista. Nejde přitom o žádné pozemské království, o jakési panství, ale skutečnost duchovní – o to, aby člověk dovolil Bohu, aby byl skutečně Bohem, tedy podřídil svůj život Boží vládě.

ThDr. T. Jaklewicz

Začíná doba adventní

Dnes začíná po roce opět doba adventní ve své nejkratší možné podobě, což řadu lidí zmatlo, takže již minulý týden se chystali zapalovat první svíci adventního věnce.

Datum první adventní neděle je pohyblivé. Je to proto, že poslední adventní neděle - čtvrtá - připadá vždy na neděli před 25. prosincem (který je hlavním vánočním svátkem). A protože 25. prosinec je každý rok v jiném dni v týdnu, tak i adventní neděle má každý rok jiné datum. Advent vždy trvá do půlnoci dne 24.12. ("štědrý večer" je vigilie - předvečer hlavního vánočního svátku). Někdy se proto stává, že poslední adventní neděle může připadnout i na Štědrý den, což je případ letošního roku.

Advent je krásný čas – každou neděli před ranní mší svatou zní z ochozu věže Z nebe posel vychází, konají se adventní koncerty, kterých se můžeme zúčastnit živě nebo zprostředkovaně přes televizní obrazovky či rozhlasové přijímače.

Je to doba vybízející více k rozjímání, k přemýšlení a je na nás, jak tento čas využijeme, prožijeme.

Pěkný advent přeje za celou

Prožít advent? Ale jak?

Asi žádný ze čtenářů Farních listů není překvapený množstvím textů, které jsou zaměřené na advent. První neděle adventu nás totiž uvádí do jistého období, sice krátkého, ale nikoliv zanedbatelného. Nejde tedy pouze o jeden den ani o pár hodin, kdy projevujeme větší zájem o věci Boží, ale o celé tři týdny, které mohou mít vliv na náš postoj vůči Bohu a lidem kolem nás. Které mohou – pateticky řečeno – změnit náš život.

Na místě je tedy otázka, jak tuto dobu prožít? A dnešní neděle je příležitostí, kdy si můžeme na takovou otázku odpovědět. Všichni máme možnost si vybrat něco z nabídky pro nás připravené, abychom nezůstali na místě, abychom nezaspali, ale skutečně šli adventní cestou vstříc přicházejícímu Pánu.

V Domažlicích jsme pro vás připravili několik adventních tipů:

- každý den od úterý do pátku se společně modlíme ranní chvály v kapli arciděkanského kostela. Začátek modlitby v 7.15 hodin. Modlitba trvá do 7.30 hodin;
- v úterý a pátek od 17.15 hodin je v klášterním kostele sloužena mše svatá o Panně Marii – *Rorate*. Při páteční bohoslužbě přednáší krásně adventní zpěvy schola. Jistým patronem těchto setkání se letos stane prorok Izaiáš, jehož slova a celý životní příběh budeme rozjímat;
- prožívání adventu jako návrat k harmonii s Bohem, světem a sebou bude obsahem adventních meditací, které se konají na první, druhou a třetí neděli od 16.00 hodin ve farním sále.

(mg)

TILLY

V knihovně na faře si nejradyji půjčuji pedagogickou literaturu a literaturu pro děti. Tu první proto, že s dětmi pracuji a u té druhé nejradyji odpočívám. Zaujal mě i velký výběr filozofické literatury, která mi pomohla při mém studiu. Kdo hledá, ten tam svůj žánr najde.

Hodně mě oslovila knížka s jednoduchým názvem „TILLY“ od Franka E. Perettiho. Zanechala ve mě spoustu emocí a otázek. Děj lze převyprávět pár větami, ale jeho hloubka je trvalejší. Jde tu o příběh rodičů, kteří mají 3 děti. Pak podstoupila matka interrupci. Kniha prostřednictvím emotivního příběhu vypráví, jak se otec i matka s tímto krokem vyrovnávali. Jistě, tady by mohl někdo debatovat o tom, jestli interrupce ano nebo ne. Ale mě v této knize zaujalo i něco jiného.

Děj knihy začíná paradoxně na pohřbu, kde se byl onen manželský pár pomodlit. Oba se prochází hřbitovem a při tom narazí na dětský hrobeček pouze s jedním datem a nápisem „Tilly“. Matka i otec v sobě prožívají znovu svoje trauma, které je pronásleduje po oné interrupci. Každý je řeší po svém, ale oba dojdou ke stejnému závěru.

Otec hledá pohřební službu a pátrá. Matce se zdá sen, kde se dostane mezi nenarozené děti – děti, které se nemohly narodit a nemají ani jméno. Ve snu prožije s jednou holčičkou celý den. Smí ji hladit, povídat si s ní, učesat ji. Oslovuje ji Tilly. Tilly se jí snaží vysvětlit, že se má dobře, že netrpí, protože je u něj, u Ježíše. A že na ni počká, pak že budou navždy spolu celá rodina. Otec přichází domů a snaží se svoji ženu probudit a říct jí, co o Tilly zjistil. Ale matka se brání ze snu odejít, odejít od své holčičky. Sen se začíná trhat, ale Tilly stihne zavolat na svou maminku, aby se netrápila, že jí Ježíš odpustil. Děj knihy končí zase na hřbitově, kde se sejde tentokrát celá rodina u hrobečku Tilly.

Proč mě tahle kniha zaujala? Je tak jednoduše napsaná a při tom má hlubší poselství. Zajímá Vás, co jsem tam za poselství našla já? To neprozradím. Každý si tam může najít to své.

Tereza

Informační servis z farností

Sbírka na charitu – Finanční dary věřících z dnešní neděle jsou věnované pro diecézní charitu. Za všechny dary Vám předem děkujeme.

Úklid kostela – V době adventních příprav a úklidů nesmíme zapomenout na náš farní kostel. O pomoc při úklidu arciděkanského kostela prosíme v úterý 5. prosince po ranní mši svaté.

Setkání farní charity – Ve středu 6. prosince od 18.00 hodin se bude konat na domažlické faře schůze farní charity. Setkání bude zaměřeno především na blížící se Tříkrálovou sbírku.

Stránka nejen pro mládež

Cesta do věčného města II.

„Když si tak prohlížím ty stovky snímků co jsem pořídila, uvědomuji si, jak naše cesta a poznávání bylo požehnané přímo z vyšších míst. Bezproblémové cestování. Řekla bych, že o stylu řízení motorových vozidel v Itálii a o jejich dopravních prostředcích kniha "Průvodce Římem" neinformovala dostatečně - jak by taky mohla, dyť jezdí jak šílenci - na to se nemůžete dostatečně připravit, kdybychom tam na ministerstvo dopravy (pokud tam vůbec nějaké mají - zatím to teda moc nevypadá!) přišli s tím, že na přechodech by měli mít chodci přednost, tak by se smíchu neubránili ani po dvou měsících“, vzpomíná Markéta. Pátek 17.11. kolem půl desáté ráno nás vítají na Via delle Fornaci 200, dům Velehrad, který mají ve své správě, salesiáni. Vyřízení ubytování, posilnění – program začíná. Dělíme se na dvě větší skupiny, jedni se vydávají do vatikánských muzeí, druzí dávají přednost pohledu z vyhlídky na Řím. Společně se scházíme ve 13:35 u obelisku na Svatopetrském náměstí, brzy přichází P. Marcel Šmejkal. Vstup byl přes detektory - *že se nedá přes ochranku do sv. Petra pronést kudlička s čepelí asi 1 cm! navíc se zaručením vatikánského (podle vzezření obzvláště důvěryhodného) kněze!!* Začínáme prohlídku baziliky sv. Petra s podrobným výkladem. *„Bazilika sv. Petra a její kopule, to byla bomba,“* komentovala Zdiša její nej zázitek.

Dobrým postřehem Josefa je, že *„v době, kdy naši předkové na Řípu stavěli rotundu, probíhala v Římě již několikátá přestavba nejvýznamnějších bazilik. To je fascinující skutečnost, která vede k myšlence, že Řím je skutečně věčné město“*.

Mini soutěž o jeden pohled: Víte, že v bazilice sv. Petra je zobrazen jeden český světec a dva další patroni, významní pro Čechy a Moravu? Vaše odpovědi s vašim jménem přineste do zákristie do 10.12. do 9:30!!!

Pár praktických rad: kde se můžete ubytovat – možností bude více, ale dobrou cenu získáte na Velehradě, české centrum v centru (od baziliky sv. Petra 10 minut). Cena se pohybuje mezi 15 – 21 Eury za noc podle množství lidí ve skupině a jídla, které můžete chtít. Pokoje jsou od 1 – 5 lůžkové. Dům je otevřen od 6:00 – 22:30 hodin. Kontakt: 0039 / 06 63 62 56, velehrad@libero.it

pokračování příště poutníci Zdiša, Markéta, Josef a Paddy

Zamyšlení z úterního spolča – „Chléb náš vezdejší dej nám dnes“

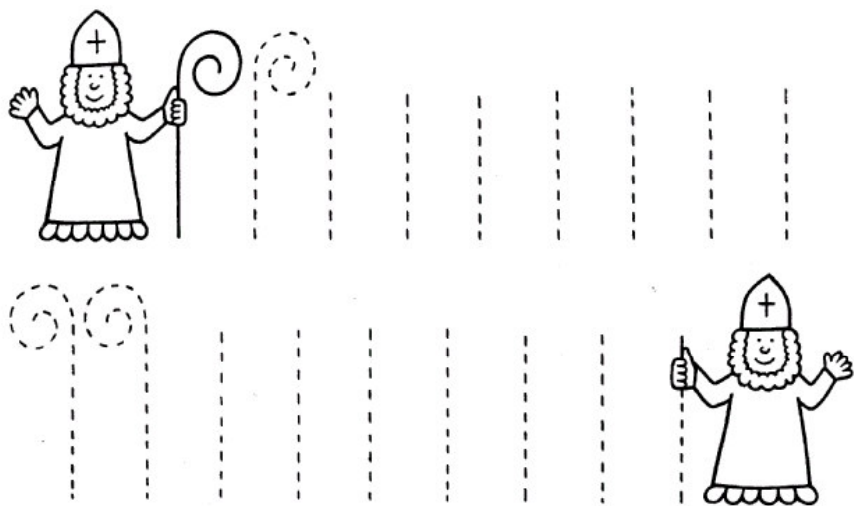
Chléb je základním jídlem, který je dostupný všem. Prosba o získání nasycení nejen v podobě plného žaludku, ale je zde také myšlen i duchovní pokrm – EUCHARISTIE.

Dnes na adventním věnci zapalujeme první svíčku, je první neděle adventní. Adventní doba je časem, kdy se připravujeme na přijetí Ježíše, který přichází, aby na sebe vzal hřích světa. Chceme-li se dobře připravit na Ježíšův příchod, musíme poznat jeho lásku k nám, konat dobré skutky a litovat svých hříchů.

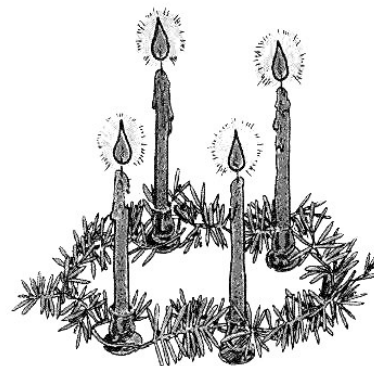
K dnešnímu evangeliu: Dejme si pozor, čím je naplněno naše srdce, protože nikdy nevíme, kdy se ocitneme tváří v tvář Bohu. – Nikdo z nás totiž neví, kdy zemře. Umírají staří, ale také mladí. Proto máme stále žít tak, abychom mohli kdykoliv s čistým srdcem předstoupit před Boha. Až nás k sobě povolá, pak už nebudeme moci napravit to, co jsme nestihli – třeba odpustit křivdu, omluvit se, vyjádřit lásku, napsat dopis, jít na mši svatou, jít ke svátosti smíření...

? Dokresli biskupské berly podle vzoru!

Řešení z minulého týdne: Ježíši, buď mým králem a uč mě pravé lásce!

*Na počátku bylo kolo...
aneb historie adventního věnce*

Zvyk používání adventního věnce je starý přibližně 150 let. První adventní věnec měl podobu dřevěného kola od vozu. Jeho dějiny nás vedou do nejnižších sociálních vrstev obyvatel Hamburku minulého století, přesněji do - Záchraného ústavu pro opuštěné děti. Byla to slámou pokrytá ratejna, chatrč na zapadlém okraji města. Zde pracoval tehdy Johann Hinrich

Wichern, mladý pedagog a později zakladatel "Vnitřní misie", který v Göttingenu a v Berlíně studoval teologii.

V roce 1839 poprvé pověsil tento kněz před vánoce od stropu dřevěný kruh se svícemi. Celkem po obvodu kruhu bylo 23 svící, 4 velké - bílé a 19 malých - červených, na každý den do Štědrého dne. Denně během krátké pobožnosti, nejprve v polední přestávce a později za svítání, byla zapálena jedna svíce. V roce 1851 byla poprvé vyzdobena celá jídelna tohoto útulku jedlovými větvíčkami, stejně tak byl zdoben i věnec. Tento předvánoční zvyk se šířil velmi rychle. Poprvé měli adventní věnec v kostele v Cáchách, měl však pouze čtyři svíce.

Později se adventní věnec objevil v protestantském prostředí na severu země, potom v sousedních zemích. V našem století se objevuje tento zvyk v jižní - katolické části Německa. Pomocí emigrantů se dostal adventní věnec až do Severní a Jižní Ameriky.

Kruhová podoba věnce symbolizuje ustavičnou cestu slunce a zároveň i věčnost. Krátké dny v prosinci před "drsnými" nocemi jsou nejtmaějšími v roce. Je to čas bludiček, skřítků a bílých paní jejichž návštěva, jak se věřilo, zaručila velkou úrodu pro příští rok. Věnce, které byly v oknech obydlí a dvorců, měli ukázat na cestu těmto bytostem. A od těchto světél až k adventnímu věnci, který ohlašuje blízké narození Krista, je už jen krátká cesta. Adventní věnec, jak se domníváme, je nejspíš opakování jednoho starého zimního zvyku. Tento zvyk se vrací tak, jako mnoho jiných, zpět ke kouzlu kruhu a stojí jako symbol pro přírodní sílu. Zelené větve byly v předkřesťanské době přinášeny do domu a chatrčí. Vonící větve jedlí, jak se věřilo, sloužili přátelským lesním duchům jako útočiště a věnce ze slámy měly přinášet požehnání, odrážet zlé duchy. Proto se také obvazovaly zlatými stuhami, znamená slunce.

Tradiční barva adventního věnce je však červená a zelená. Červená upomíná na krev Kristovu prolitou za spásu světa, obě barvy pak symbolizují život. Jako ozdoba se používají také jablíčka, od času ráje jsou plody života - kulaté jako věnec sám a dobré jako Boží přízeň.